

Vadí mi, když nemohu říci, že cikáni kradou a muslimové plundrují předměstí

- CZ24 News | 13. června 2020

EU: Pád Berlínské zdi znamenal dle mínění mnohých konec jedné epochy. Fukuyamova teze o konci dějin se konečně měla začít naplňovat a totalitární systémy marxistického ražení měly do budoucna zůstat temnými stránkami učebnic dějin. Ale zatímco většina obyvatel východního bloku oslavovala, levicovní intelektuálové na západě skřípali zuby. Marxismus se svými projevy žil dále. Západ revolucí svobody neprošel.

Když se ve 20. letech 20. století začalo formovat seskupení levicových intelektuálů známé jako Frankfurtská škola, málokdo tušil, že marxismus nalezl své nejvěrnější pokračovatele právě zde. Myšlení Weitlinga, Fouriera, Owena a Marxe mělo v pozměněné formě přežívat dál. Už ale nemělo být osvobozeno dělnictvo, které ve svém dějinném úkolu, proletářské revoluci, ostudně selhalo. Nově měly být místo dělnictva osvobozeny ty skupiny, které dle Horkheimera, Adorna, Marcuse, Benjamina a dalších byly dějinně utlačovány západní civilizací. Tedy zejména vyznavači náboženství jiného než křesťanského, rasy jiné než bílé, sexuální orientace odlišné od heterosexuální a etnika neevropského.

Boj proti západnímu myšlení a hodnotám měl být veden Marcusovými utlačovanými menšinami, a to prostřednictvím psychologické manipulace, nikoli filosofické argumentace. Geniální Frommova myšlenka ovládnutí vzdělávacího systému umožnila od raného dětství formovat příjemce státního vzdělávání natolik efektivně, že přijali novou morálku a zamítli rodičovskou výchovu. Státní školství se stalo nástrojem ideologizace a otevřeně hlásalo, že škola nadále nemá učit exaktním faktům, nýbrž kritickému myšlení a formování názorů a postojů. Pedagogové tuto novou vizi přijali s nadšením, neboť zatímco se rodiny a společnost dosud držely morálky tradiční, akademický svět byl prodchnut novou ideologií morálky vědecké.

V téže době se na Západě začal prosazovat kulturní pesimismus, tedy postoj, jímž lidé postmateriálním pohledem nahlíží vlastní kulturu jako závadnou a který je dle neomarxistů nutným předpokladem revoluční změny. Kritická teorie Frankfurtské školy slavila úspěch a pocity odcizení a zoufalství se staly módní vlnou.

Učení Frankfurtské školy zavrhló západní civilizaci, v jejímž lůně vzniklo. Její představitelé zamítli morálku, v níž byli vychováni a vytvořili ideu nového člověka, který již neměl být svazován morálkou, vycházející z metafyzického pohledu na lidskou bytost a jeho transcendentální povahu. Nový člověk měl do budoucna podléhat morálce vědecky vytvořené, navazující tak na empirické tradice osvícenství a z něho vzešlých věd, zejména sociologie, antropologie, psychologie a kulturologie. Dědictví empirismu, scientismu a existencialismu mělo konečně své dědice, soustřeďující se na materialistickou filosofii. Byla to myšlenka radikální proměny společnosti, v níž již nebylo místa například pro rodinu, která byla chápána jako umělé diktátorské společenství, prolezlé sociální nespravedlností a sexismem.

Tyto ideje dnes nejenže přežívají, ale jsou šířeny se zvyšující se intenzitou prostřednictvím ideologie politické korektnosti, jež je zatím posledním fází vývoje marxismu. Je to nová rovnostářská ideologie, rozšiřující myšlenku sociální spravedlnosti na všechny složky společnosti. Kromě jediné. Té, která je dle ní zodpovědná za veškerá příkoří minulosti. A tou je bílý, heterosexuální, náboženský, pracující muž, řídicí se přirozeným zákonem, vyvěrajícím z jeho svědomí. Tedy bytost, kterou Frankfurtská škola bytostně nenávidí.

Jedním z nejkřiklavějších projevů politické korektnosti je využívání konceptu lidských práv, ve své podstatě bezpochyby chvályhodného, jenž začal být zneužíván k prosazování této ideologie osvobození utlačovaných skupin. Ve jménu spravedlnosti začala být vytvářena práva, která s původně definovanými lidskými právy, především na život, svobodu a soukromý majetek, nemají nic společného. Nově formulovaná práva na rodinu, na děti, na práci a další ideologické konstrukty vytvářejí nároky, které jsou neuspokojitelné.

Tuto ideologii tlačí současný politický establishment, který dospíval v 60. letech a přijal neomarxistickou doktrínu za svou. Samotný předseda Evropské komise, José Manuel Barroso byl jako příslušník Marx-leninistické studentské federace jedním z lídrů portugalského maoistického hnutí a později členem Komunistické strany portugalských dělníků. Stejně jako on je i většina ostatních zastánců této ideologie přesvědčena o své mravnosti. Jsou přesvědčeni, že konají dobro. Dobro, které si vytvořili vlastními mravními zákony a zamítnutím těch, které ční nad nimi. Zavrhlí tisíciletí přetrvávající přesvědčení, že mravní závažnost vraždy, krádeže či lži není předmětem lidského soudu, případně stisknutých hlasovacích tlačítek, nýbrž je od svých subjektů indiferentní. Zapomněli na pravý význam spravedlnosti a sledují pouze onen Marxem inspirovaný zápas za nastolení sociální spravedlnosti.

Tato myšlenka spravedlnosti je zrádně přitažlivá, vždyť jaký cynik by protestoval proti spravedlnosti? Vymáhání této hodnoty se však tragicky zvrhlo a bylo převedeno do opačného extrému. Dnešní boj za zrovnoprávnění a ochranu utlačovaných menšin a implicitní snaha o ospravedlnění domnělých chyb minulosti je veden nástroji pozitivní diskriminace a politické korektnosti, které se staly nástrojem revolučního boje. Bohužel ti, kdo prosazují rovnost a spravedlnost si neuvědomují, že tyto dva pojmy jsou vzájemně rozporné. A ještě hůře, že, slovy Ralfa Dahrendorfa, kdo chce především rovnost, často cestou zapomíná na svobodu. Je to právě nerovnost, co je základem svobody.

Nelze pochybovat o tom, že různé skupiny obyvatel byly v dějinách znevýhodňovány. A že přiznávání lidských práv je chvályhodným pokrokem. Je správné, že černoši již v našem civilizačním okruhu nejsou otroky, že homosexuálové nejsou popravováni a kacíři upalováni. Ale ve jménu nastolení spravedlnosti došlo k opačnému extrému. Politická korektnost se stala ideologií, a každý, kdo se vysloví nekonformně s ní, je odsouzen. Ne racionálně, ale ideologicky. A kde vládne ideologie, tam šílenství vítězí nad kritickým myšlením a zdravým rozumem. Kritici rasových kvót jsou tak dnes označováni za rasisty. Přesvědčení o existenci společenských rolí nevhodných pro ženy má za následek obvinění ze šovinismu. Hlasy protestující proti přistěhovalectví jsou umlčovány výtkou xenofobie. Odpor proti normalizaci homosexuality zase nařčením z homofobie.

To je obvyklá konsekvence přechodu myšlenek v ideologii. Neboť ideologie nehodnotí svůj program. Šířitelé ideologií mají své přesvědčení, cíl a jednají, nehledíce na prostředky a důsledky. Proto mohl Stalin nechat zemřít desetimiliony a nazvat to statistikou – v zájmu budování světlých zítřků bylo v souladu s novou morálkou vše povoleno.

Antiutopista George Orwell správně došel k závěru, že slova jsou zbraně. Nazvěte svého oponenta antisemitou, rasistou či šovínistou a veškeré jeho argumenty učiníte bezpředmětnými. Bude muset bránit ne myšlenku, ale sebe. A to soudně, neboť obviněný z diskriminace musí prokázat svou nevinu. Vznikl tak moderní institut presumpce viny a skácel se další pilíř římského práva, podřít naší pokrokovou společnost.

S touto postupnou ideologizací se nám zužuje prostor na vyjádření pravdy. Neboť tam, kde je prosazována rovnost, se pravda stává nepříjemnou zátěží. Nejsem rasista, ani xenofob. Islamofob, ani homofob. Šovínista, ani etnocentrista. Antisemita, ani elitář. Ale vadí mi, když nemohu říci, že cikáni kradou a Indové upalují vdovy. Že muslimští mladíci plundrují předměstí evropských velkoměst a homosexuálové nemají právo na děti. Že ženy bezdůvodně pláčou a kanibalismus je

zavrženíhodný. Že Židé milují peníze a západní civilizace ční vysoko nad ostatními. Čest všem výjimkám. A teď mne sudte. Soudní obsílky přebírám a za pravdu se nestydím. S radostí si ji před prokurátorem zodpovím.